„חרות" מועלת ביעודה

מאת ד"ר ישראל אלדד

אני חייב לפתוח בהתבטאות אישית וכלפי עצמי בלבד, מעין „הערת נדר".

עם ההחלת כתיבתי לבעיה זו — שהיא בגדר השתתפות בע"ם, בע"ם מאור מאוד, שהרי בהרבה עניינים אין המארחים אותי כאן ערבים לדברי ודברי אינם ערבים לחיכם והוא הדין להפך — קבעתי סייג לעצמי: לא לתקוף מעל במה זו את תנועת „חרות". על כן יש בכך משום הפתת אוזן אם אני סיגן הגים את עיקר הטענות נגד תנועה זו בעניין הדיון וההצבעה השבוע לביטול או קיום המשמל הצבאי. הזיתי בלי ספק מדעיף לפרסם את דברי קטרוגי זה מעל במה מדעיף עצמה, אלא שבגיבוד גמור לכמה „המבוקר" זו" המעניקה לי באמת חופש דיבור מלא, אם כי לעתים כה קרובות — ואף בשאה זה של היום — דעתי נגודת לדעת המערכת ולדעת המפלגה שהעמדו קרוב לה ביותר — לא הייתי מוצא אני ולא היו מוצאים דעותי מקום בהסאגות של תנועת „חרות".

שאלה שניה היא, משום מה אני מרכז את טענותי בנושא זה דוקא נגד תנועת „חרות". הרי כה רבות הסתבלות אחרות עמה נלחמו עמה ממש שכם אל שכם ויד ביד. כמעט לא עם לב למען „אריאל" האחת, מתוך הראמה האחת והעיקרית המכלאה כיום את לבות העסקנים הפולשים לגוזנותם: אין אימוי נאצר, אין אימוי סחריה, אין יהודות אלג'ירייה, אין יהדות רוסיה, ארץ ושמים עוסקים בעניין אחד: ממשל צבאי, לכל היותר עוד אחד: פיחות.

תשובתי: בעניין זה יותר מבעניינים אחרים מפגיעה „חרות" אם סטייתה מעיודה ובעניין זה היא גורמת נזק מדיני אובייקטיבי למדינת ישראל, ולא כל שכן לאחים יעודים שלמענם נלחמנו בלבד קמה תנועה לאומית ביש־ראל שהיינו בה, חברי „חרות" וחברי נאצר, שתופים באשר ליעודים אחרים, דימוקראטיים, סוציאליים, ליבראליים, הומוניטאריים וכו' וכו' וכו' היו ושיפנו דוגאים רבים — רבים מדי — אחרים מחוץ ל„חרות". השוק הנפשי הדרוסי והמפלגתי שלנו מלא מהם ואין צורך בזיכון נוסף להרבות תחרות בלתי הוגנת ולהורדת המחיר הלאומי.

אין אני גורס, כפי שיש גורסים, שמשמר מפלגות בעם המבוקר הוא מעין תזמורת סימ־פונית בעלת כלים רבים ומכל סוג, שכל אחד מהם ממלא את הפקידו מפנהו. ייתכן שאינני מוסיקולי למדי, אך משום מה נדמה לי שעם ישראל ומדינת ישראל רוצים עדיין מאותו מצב אידיאלי בהם אפשר לשבת בשלוה בהיס־טוריה והפוליטיקה ולהנות מהתזמורות הפו־ליטיות. משום מה נדמה לי שאין מקום לאמת־ציזציה והרמוניזציה שכזאת כשלעתים כל כך קרובות המצעדים על החיים והמות שלנו הם מצעדים זרים, על פי רוב אויבים. גם באירופה ידעו מפלגות לתריסרים בחיי ההיסדים, שכל אחת מהן „מלאה" תפקיד בתנ־מורת ההיא בסימפוניה ההיא הקרויה חיי

יהודים במזרח אירופה, עד שהתברר שרובם של כלי־זמרים אלה „המבוקר" ועד „אגודת ישראל" וציונים. ציונים טובים מכל מין. הכשירו לא היה להתת הזמורת אימים על שהקימו נאצים באושבצים ללות את הנולי־כים לכשבנים. אמנם, היה רק קול אחד, הוא קולו של ר'בוסטסקי שזוקן: איבאקראציה וזמה לגדופים על הקול הצורם שלו, ורק כלי אחד כלל אמת היה, אלה התופים של תנועת ביתי"ר הצעירה ברחובות להוציע את העם, ואף הם נרגמו באבנים על ידי סונאנס שהם מכניסים באגיעים הרגשות ובאסטתיות שלנו. ובארץ הם היה רק קול אחד: קולו של יאיר, שנתן את הטון הנכון בזמנו הכון, שהפך אחר כך לנגינת „כלים" הנכונים בשני קולות תואמים, לח"י ואצ"ל, וגם הם צרמו עד מאוד אזניים עדינות.

ומשום מה נדמה לי שגם היום טרם בא יומה של תזמורת פוליטית פנימית, פולהרמו־נית ועדיין אנו עומדים כביני יהושע בן־נון על הירדן ומתוך לתומות ירחו וירושׁ לים, ועדיין הקולות היחידים הנלחמים עם ההכרח, הכרח חיינו אם, הכרח באלתרי פה, הם קולות התופים והשופרות. שופרות האזעקה ושופרות המלחמה: לא רק מכיוון שה־אויב רוצה בכך, לא רק מכיוון שרק לפני שבוע ימים הכריז נאצר שהם על המלחמה בנו בכלתי נמנעת, כי אם גם מפני ש„שתי בדות לירדן" אינו שיר של עבר רומאנטי בלבד: כי אם שיר מחייב, שחברי שם עדיין ישנם תמימים הרוצים לקוות שהבוקה תעלה ותבאל על דרך העליה הסתבדבה, לא ייתכן שמישהו יחלום שגם עריתו וחברון ושכם ועבר הירדן המזרחי באחד הימים „תנתבר" להסרוף למדינת ישראל.

יעל כן מעשה תרמית או מעשה בגירה הוא אם תנועת ה„חרות" מיסודו של הארגון הצבאי הלאומי, התיקה מפיה את השפרותיו, מתוך רצון מתוסבר ביותר, לתופיע בחליפה שחורה והדורה כדי לנגן בחלל ריעים אל בכנור הנאציוניסטי אינרציבוליסטי לפי תווי הסימפוניה הליבראלית נוסח אירופה של המאה הי"ט לא עוד „עלי בארקאדות", לא עוד „רק כך", כי אם מאמצים ב„פאלסטים" בנוהים להוכיח כמה סאלגנים, כמה ליבראלים, כמה הומאניטאריים וכמה אוהבי־שלום הם „הסירו־ויסטים" לשעבר.

לא. אין כל סתירה בפי אל הנושאים האח־רים שנזדעקו למען ביטול המשמל הצבאי בישראל, כלומר למען ביטול הדבר היחיד עוד המחזיק את מצבני האמיתי מת־חת לפני במת התזמורת הקאמרית של הכנסת, מאחורי השערים העיקטיביים של הלירה. מקי־היא בסדר גמור. היא מייצגת בעקביות את האידיאלים שלה, ותרוחנו של הגם הה, די לתת מחיר טוב יותר. ויותר איכפת לי אותו נאום מתצבל מחריד של חבר הכנסת לורנץ, שהסביר אמש מצבעיו נגד הביטול בטמונים קונקרטיים אף על פי שזה בניגוד לרוח התורה הדורשת, אהבה ישרוירן לגר. זה מזעזע, ואותי זה מזעזע המיד כאשר משתמשים בתורה ובפסוקים בצורה מסו־לפת לחלוטין. מכל מקום, איש אגודת ישראל אסור לו שיקרא בתורה כמו מארשן בובר או מאיר יערי. איש אגודת ישראל חייב לדעת שאין דין ערבים הימם כדין הגר שלעי מדברת ומצוות התורה. ואם אין דינם כדין כנענים, הרי לפחות כדין ישמעאל ועשו אשר נרחו בהבטחה לאבות מנחלה בארץ הקדושה והיעודה הזאת. וכבר נמצאו אנשי תורה אשר סיפקו פסוקים רבים ומסרייעים למען הממשל הצבאי ודאי אפשר להביא לידיעתו של מר לורנץ

פסוקים המחייבים ומצווים ממש במלחמת מצווה את המלחמה לשחרור ירושלים, ומלחמה זו מה דוקא ולא רק להגנה. על כן מר לורנץ וכל האחרים המתעסקים בפסוקים, הניתנה לה לתרות משה, שהיא תורה לתורות ולא לצרכים קונייתיים של שעה ומפלגה, כל המפלגות הדתיות הין נאמנות יותר לתורה ולאמת ולרוח ישראל, אילו היו מתחיבות שאמנם צרכים פוליטיים יתכנו ומחייבים בקלות אם ביטול, אז כריתת שלום עם ערבים, אך מה נעשה התורה האמונה תהיעו מצוות עלינו את מלחמת המצווה של כיבוש הארץ כולה לזרע ישראל בלבד. וחסל סדר ואי־סדר ליבריזאציה של בית ישראל בעניינים שהיא אינה ליבראלית כלל וכלל, כעניין אדנות ישראל כאראבו אי יחס לבעובה זרה בה.

אולם נגיח לכל אלה הנשוב אל ה„אופוזיציה הלאומית והאחראית" שהבצבעה זו הכיחה שאינגה לא לאומית ולא אחראית.

מה רוצה בעצם תנועת ה„חרות"? רוצה להוכיח שהיא רודפת שלום ומפא"י בלבד מחרחרת מלחמה?

היא כבר הוכיחה זאת פעמים אין ספור. היא היא שבנשמה את סיסמת שחרור הארץ בבעיית היסוד לכל הבעיות האחרות: הע־מידה את מפא"י במצב של מטלבת המיפון הלאומני, ובן־גוריון מרפיע בעולם כאימפריא־ליסט ומיליטאריסט ממש, בפקום שהתנועה הלאומית תהוה כוח ימיני מוכהן ללא תסבי־כים, כוח תובע יומם ומלילה לכל הפחות מן הכל ייתכן ואם זה במקרה הציל את ההצבעה, זה גם לא אכפת לי בתנאים הקיימים, אלא שאין לסמוך על כך, שהרי מחר עלול מישהו לתת מחיר טוב יותר. ויותר איכפת לי אותו נאום מתצבל מחריד של חבר הכנסת לורנץ, שהסביר אמש מצבעיו נגד הביטול בטמונים קונקרטיים אף על פי שזה בניגוד לרוח התורה הדורשת, אהבה ישרוירן לגר. זה מזעזע, ואותי איכפת לי אותו דבר כאשר משתמשים בתורה ובפסוקים בצורה מסו־לפת לחלוטין. מכל מקום, איש אגודת ישראל אסור לו שיקרא בתורה כמו מארשן בובר או מאיר יערי. איש אגודת ישראל חייב לדעת שאין דין ערבים הימם כדין הגר שלעי מדברת ומצוות התורה. ואם אין דינם כדין כנענים, הרי לפחות כדין ישמעאל ועשו אשר נרחו בהבטחה לאבות מנחלה בארץ הקדושה והיעודה הזאת. וכבר נמצאו אנשי תורה אשר סיפקו פסוקים רבים ומסרייעים למען הממשל הצבאי ודאי אפשר להביא לידיעתו של מר לורנץ

פסוקים המחייבים ומצווים ממש במלחמת מצווה את המלחמה לשחרור ירושלים, ומלחמה זו מה דוקא ולא רק להגנה. על כן מר לורנץ וכל האחרים המתעסקים בפסוקים, הניתנה לה לתרות משה, שהיא תורה לתורות ולא לצרכים קונייתיים של שעה ומפלגה. כל המפלגות הדתיות הין נאמנות יותר לתורה ולאמת ולרוח ישראל, אילו היו מתחיבות שאמנם צרכים פוליטיים יתכנו ומחייבים בקלות אם ביטול, אז כריתת שלום עם ערבים, אך מה נעשה התורה האמונה תהיעו מצוות עלינו את מלחמת המצווה של כיבוש הארץ כולה לזרע ישראל בלבד. וחסל סדר ואי־סדר ליבריזאציה של בית ישראל בעניינים שהיא אינה ליבראלית כלל וכלל, כעניין אדנות ישראל כאראבו אי יחס לבעובה זרה בה.

אולם נגיח לכל אלה הנשוב אל ה„אופוזיציה הלאומית והאחראית" שהבצבעה זו הכיחה שאינגה לא לאומית ולא אחראית.

מה רוצה בעצם תנועת ה„חרות"?

רוצה לה